

דף לד.

עין משפט א.ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח הי"ב
עין לעיל דף לג: עין משפט א

עין משפט ג. הרמב"ם הל' איסורי מזבח פי"ו ה"ח

מַעֲלָה יִתְּרָה עָשׂוּ חֲכָמִים בְּקִדְשֵׁים ד' שְׁזָרְעִים שְׁנַטְמָאוּ
אֶפְלוּ זָרַעַן הַיּוֹצֵא מֵהֶן פְּסוּלִין לְנִסְכִּים שְׂאִין זְרִיעָה
מוֹעֵלֶת בְּקִדְשֵׁים. וְכֵן הָעֵצִים וְהַלְּבֹנָה אֵף עַל פִּי שְׂאִינָן
אֶכְלִין הָרִי הֵן מִתְּטַמְּאִין כְּאֶכֶל לְעֻנִין הַקְּרָבָנוֹת וַיִּפְסְלוּ
הָעֵצִים וְהַלְּבֹנָה בְּטַמְּאָה זו לַמִּזְבֵּחַ וְאִין מְקַרְיָבִין אוֹתָן:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פי"ח ה"ז

אִינוּ חֵיב פְּרִת ה' עַל קִדְשׁ שְׂיֵשׁ לוֹ מִתִּירִין עַד שְׂיֵאכֹל
מִמֶּנּוּ אַחַר שְׁקָרְבוּ מִתִּירָיו. אֲבָל אִם אָכַל אֶת הַבֶּשֶׂר קִדָּם
זְרִיקַת הַדָּם אִינוּ לוֹקָה מִשּׁוֹם טָמֵא שְׂאֶכֶל אֶת הַקִּדְשׁ.
זֶה הַכֹּל כֹּל שְׂיֵשׁ לוֹ מִתִּירִין אִין חֵיבִין עָלָיו מִשּׁוֹם פְּגוּל

ד. כסף משנה: מעלה יתירה עשו חכמים בקדשים וכו'. גם זה שם: וכן העצים והלבונה
וכו'. משנה (דף מ"ה) וגמרא (דף מ"ז): בזבחים בס"פ ב"ש ולשון וכן שכתב רבינו
היינו לומר שגם אלו עשו מעלה בהם ואמרו שיקבלו טומאה:

ה. כסף משנה: אינו חייב כרת וכו'. משנה בפ"ב דמעילה (דף י'). ומ"ש אבל אם אכל
את הבשר קודם זריקת הדם אינו לוקה וכו'. בפרק כל הפסולים (דף ל"ג): פלוגתא דר"י
ור"ל ופסק כר"י. ומ"ש זה הכלל כל שיש לו מתירים אין חייבין עליו וכו' עד חייבים עליו
משום טומאה. משנה בפ"ב דמעילה (דף י'). ומ"ש אפי' נטמא הבשר קודם שיטמא האוכל
וכו'. בפרק השוחט ומעלה (דף ק"ח) פלוגתא דר"י הגלילי ורבנן ופסק כרבנן. ומ"ש וכן
אם אכל מבשר חטאות הנשרפות והוא טמא וכו'. משנה פ"ב דמעילה (דף ט') פרים
[הנשרפים] ושעירים הנשרפים מועלים בהם משהוקדשו וכו' הוזה דמן חייבין עליהן משום
פגול נותר וטמא ומייתי לה בפ' כל הפסולים (דף ל"ה):

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

או משום נותר או משום טמא עד שיקרבו מתיריו
 כהלכתן. וכל שאין לו מתירין פיון שקדש בכלי חייבין
 עליו משום טמאה. אפלו נטמא הבשר קדם שיטמא
 האוכל הואיל וקרבו המתירין ואחר כך אכל חייב כרת.
 וכן אם אכל מבשר חטאות הנשרפות והוא טמא אחר
 שנזרק דמם הרי זה חייב כרת:

עין משפט הג. הרמב"ם הל' איסורי מזבח פ"ה ה"ו

**המקטיר איברי בהמה טמאה על גבי המזבח לוקה י.
 ואף על פי שאסור הקרבנה מכלל עשה שהרי נאמר מן**

ו. כסף משנה : המקטיר איברי בהמה טמאה ע"ג המזבח לוקה וכו'. בפרק כל הפסולין (דף
 ל"ד) איתמר המעלה איברי בהמה טמאה ע"ג המזבח ר"ל אומר לוקה וכו' טהורה אין
 טמאה לא ולא הבא מכלל עשה לוקין עליו ור' יוחנן אמר אין לוקין עליו לאו הבא מכלל
 עשה אין לוקין עליו מתיב רבי ירמיה אותם תאכלו ולא בהמה טמאה ולא הבא מכלל
 עשה עשה א"ל רבי יעקב לרבי ירמיה [בר תחליפא] אסברא לך באיברי בהמה טמאה דכ"ע
 לא פליגי כי פליגי בחיה והכי איתמר רבי יוחנן אמר עובר בעשה וכו' בהמה אין חיה לא
 ר"ל אמר אינו עובר עליו בלא כלום ההוא למצוה ואיתותב ר"ל ופירש"י ולא הבא מכלל
 עשה עשה כך שנויה בתוך הברייתא ומסקינן בלא תעשה מנין ת"ל אך את זה לא תאכלו
 אלמא מדאיצטריך לא תעשה אחרינא לאו אזהרה הוא. דכ"ע לא פליגי דעשה הוא דאיכא
 ותו לא עכ"ל ולפי זה ליכא הכא אלא עשה וזהו שכתב הראב"ד כך לוקה על הקרבנה
 א"א וכי עדיפא מבעלת מום וכו' ביאור דבריו שכך ראוי ללקות על הקרבנה כיון שלוקה
 על בעלת מום מכ"ש שראוי ללקות על זו אבל מה נעשה שבגמרא אינו עולה כן. וליישב
 דברי רבינו יש לדקדק שכתב כשם שלוקה על אכילת הטמאה הבא מכלל עשה כמו
 שביארנו במקומו כך לוקה על הקרבנה ובפ"ב ממאכלות אסורות כתב מכלל שנאמר וכל
 בהמה מפרסת פרסה וכו' שומע אני שכל שאינה מעלת גרה וכו' אסורה ולא הבא מכלל
 עשה עשה הוא ובגמל ובחזיר ובארנבת ובשפן נאמר את זה לא תאכלו ממעלי הגרה
 וממפריסי הפרסה וכו' הא למדת שהן בלא תעשה ואע"פ שיש בהם סימן אחד וכ"ש שאר
 בהמה וחיה טמאה שאין בה סימן כלל שאיסור אכילתה בלא תעשה יתר על עשה הבא
 מכלל אותה תאכלו עכ"ל וא"כ יש לתמוה מה מביא מאכילת בהמה טמאה שנאמר בה לא
 תעשה להקרבנה שלא נאמר בה לא תעשה וא"ת דכיון דאין מזהירין מן הדין האי לאו

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

הַטְּהוֹרָה אָכַל וּמִן הַטְּהוֹרָה הִקְרַב הָאֵלֶּיךָ לֹא תֹאכַל
 וְלֹא תִקְרִיב. כָּשֶׁם שְׁלוֹקָה עַל אֲכִילַת הַטְּמֵאָה הִבָּא מְכַלְל
 עֲשֵׂה כְמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בְּמִקְוָמוֹ כִּי לֹקָה עַל הִקְרַבְתָּהּ. אֲבָל
 הַמִּקְרִיב אֵיבְרֵי חֵיָה טְהוֹרָה עוֹבֵר בְּעֲשֵׂה וְאֵינוֹ לֹקָה.
 וּמִיָּנִין שֶׁהוּא בְּעֲשֵׂה שֶׁנֶּאֱמַר 'מִן הַבְּהֵמָה מִן הַבְּקָר וּמִן
 הַצֹּאן תִּקְרִיבוּ אֶת קִרְבָּנְכֶם' הָאֵל מִן הַחֵיָה לֹא תִקְרִיבוּ
 וְלֹא הִבָּא מְכַלְל עֲשֵׂה עֲשֵׂה:

עין משפט ז. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"א ה"א

כָּל הַקְּרָבָנוֹת שֶׁל מִיָּנִי נֶפֶשׁ חֵיָה ז' בְּאֵין מִחֲמַשָּׁה מִיָּנִין
 בְּלִבָּד. מִן הַבְּקָר וּמִן הַכֹּבָשִׁים וּמִן הָעֲזִים וּמִן הַתּוֹרִים
 וּמִן בְּנֵי הַיּוֹנָה:

כליתיה דמי כבר כתב הרב המגיד שכיון שנאסרו בלאו הבא מכלל עשה אפשר ללאו שלהם
 לבא מק"ו ולא מיקרי מזהיר מן הדין וא"כ אין ראייה מאכילתה להקרבתה כלל וי"ל דכיון
 דבהמה טמאה גריעא מבעל מום כשהזהירה תורה על הקרבתו בלאו יש לנו להביא בהמה
 טמאה לאסור הקרבתה בלאו מק"ו ויש לחזק דין זה יותר דכיון דאשכחן דאפיק רחמנא
 בעל מום בלשון בהמה טמאה כדאמרינן בר"פ כל המנחות (דף ק"א) ובסוף תמורה (דף
 ל"ב) ואם כל בהמה טמאה אשר לא יקריבו ממנו קרבן לה' בבעלי מומין שיפדו הכתוב
 מדבר כי אסור רחמנא להקריב בעל מום בלאו בהמה טמאה בכלל ומעתה ההיא דפרק כל
 הפסולים לא הויא תיובתא דכי אמרינן ת"ל את זה לא תאכלו גמל וארנבת שפן וחזיר
 וילפינן מינייהו בק"ו לשאר בהמה טמאה לאסור אכילתה בלאו הכי נמי כיון שאסור בעל
 מום למזבח בלאו ילפינן בהמה טמאה למזבח בלאו מק"ו או משום דבכלל בעל מום היא
 וא"כ כי אמרינן באיברי בהמה טמאה כ"ע לא פליגי לא כדפירש"י אלא היינו לומר דכ"ע
 לא פליגי דלוקה משום דאזהר עליה בלאו כדאמרן:

ז. כסף משנה: כל הקרבנות של מיני נפש חיה וכו'. הכל מבואר בתורה כמו שכתב רבינו
 בסוף דבריו:

דף לד:

עין משפט א. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"א הכ"ח

קִבַּל הַפְּסוּלִי ה'. אִם נִשְׁאַר דָּם הַנֶּפֶשׁ חוּזֵר הַכֹּשֶׁר וּמִקְבֵּל וּמוֹלִיךְ וְזוֹרֵק. שְׂאִין הַפְּסוּלִין לְעִבּוּדָה עוֹשִׂין הַדָּם הַנִּשְׁאַר שְׂרִירִים. חוּץ מִן הַטְּמֵא הוֹאֵיל וְהוּא רָאוּי לְעִבּוּדָה בְּקֶרְבֵּן הַבָּא בְּטִמְאָה כְּמוֹ שְׂבֵאֲרָנוּ. עוֹשֶׂה שְׂרִירִים כִּיצַד. קִבַּל הַטְּמֵא. אִף עַל פִּי שֶׁקִּבַּל אַחֲרָיו הַכֹּשֶׁר דָּם הַנֶּפֶשׁ וְזָרְקוּ נִפְסַל הַזֶּבַח. שְׂזָה שֶׁקִּבַּל הַכֹּשֶׁר בְּאַחֲרוֹנָה שְׂרִירִים הוּא וְאִינוּ כְּלוּם:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ב הכ"א

חֲטָאת שֶׁקִּבַּל דָּמָה בְּאַרְבַּעַה כּוֹסוֹת ט. וְנָתַן מִתְּנָה אַחַת מִכָּל כּוֹס וְכוֹס. שְׂרִירֵי אַרְבַּעַתָּן נִשְׂפָּךְ עַל הַיִּסוּד שֶׁנֶּאֱמַר וְאֵת כָּל דָּמָה יִשְׂפֹךְ. נָתַן אַרְבַּע הַמִּתְּנוֹת מִכּוֹס אֶחָד.

ה. כסף משנה: קיבל הפסול וכו'. משנה ברפ"ג דזבחים (דף ל"ב). ומ"ש שאין הפסולים לעבודה עושים הדם הנשאר שירים חוץ מן הטמא וכו'. בפ"ק דמעילה (דף ה'): כתב הראב"ד עושה שירים כיצד וכו' א"א סבור אני שטעה בזה וכו'. ואני אומר שגם רבינו סובר כן וכשכתב כאן כיצד קיבל הטמא קיבל זורק קאמר וסמך על מ"ש בפ"ג מה' מעילה קיבלו הפסולים את הדם וזרקוהו וחזרו הכשרים לעבודה וקיבלו שאר דם הנפש וזרקוהו אין מועלין בבשרן שאין הפסולים עושים שאר דם הנפש שירים חוץ מן הטמא כיצד קיבל הטמא זורק אע"פ שחזר הכשר וקיבל שאר דם הנפש וזרקו הרי אלו לא היתה להם שעת היתר וכו':

ט. כסף משנה: חטאת שקיבל דמה בארבעה כוסות וכו' עד נשפכים לאמה. בפרק שלישי דזבחים (דף ל"ד ע"ב) ופרק הוציאו לו (דף נ"ז): ברייתא ואע"ג דפליג ר' אלעזר בר' שמעון פסק כתנא קמא:

שִׁירֵי אוֹתוֹ הַכּוֹס נִשְׁפָּךְ עַל הַיְסוּד וְשָׁר הַכּוֹסוֹת נִשְׁפָּכִין
לְאִמָּה: